

[Nybøe Andersen.]

1973, og jeg vil endda føje til, at spørgsmålet om de meget omtalte baconkoefficienter er simpelt hen et generelt træk i EF's landbrugsordning, det er ikke kun noget, der har med overgangsperioden at gøre. Jeg ved da ikke, om de herrer ministre kan udstede nogen garanti for, at den omstændighed, at vi nu har accepteret 3,15 som den gældende koefficient i vores forhold til Storbritannien, ikke kan få virkninger også på længere sigt for den måde, man vil tilrettelægge EF's landbrugsordninger på.

En bemærkning også til markedsministeren om det med resultatet, nemlig den, at man kan nok få pengene til at stemme, når man indregner ekstra indtægter, som man ikke havde regnet til en lignende størrelse ved skønnet for bare 2 måneder siden, ekstra indtægter ved salget på hjemmemarkedet og til tredjelande. Men hvad kommer det EF-forhandlingerne ved? Det er dog dem, vi taler om.

Til statsministeren har jeg for det første en enkelt bemærkning om det med, at det, som statsministeren sagde, ville koste et par hundrede millioner kr. at udskyde det hele en måned. Jeg har allerede påvist, at det ikke ville blive tilfældet, men jeg kan da ikke lade være med at nævne, at da landbrugsministeren kom ud fra disse forhandlinger, sagde han, at det eneste, han kunne sige, var, at det nok i hvert fald ville være 1,7 milliarder kr., der var blevet resultatet. Opregningen til de 2,3 milliarder kr. er sket senere hen ved hjælp af de metoder, som jeg just har skildret.

Så vil jeg gøre nogle bemærkninger i anledning af statsministerens kommentarer til metoderne og fremgangsmåden, og det er jo vort væsentligste ærinde i hele debatten i dag. Statsministeren sagde til mig, at det kunne ikke være statsministerens opgave at sige til markedsudvalget, at markedsudvalget skulle lave de og de regler, det skulle f. eks. jeg som medlem af markedsudvalget selv have sørget for. Må jeg ikke godt igen sige, som jeg allerede har sagt det én gang i dag, at vi har fra oppositionspartiernes side rejst denne sag i markedsudvalget. Vi gjorde det før jul, vi nåede så den 11. januar at få en beslutning i markedsudvalget, og så skete der ikke noget før den 30. januar. Det er da ikke vor skyld. Vi har rejst denne sag,

og så må det være statsministerens partifæller i ledelsen af markedsudvalget, der sørger for, at det kommer til at køre. Jeg synes oprigtigt talt ikke, at statsministeren på den måde burde spille bolden over til markedsudvalgets formand og fungerende formand, men det må jo blive statsministerens sag, om han vil gøre noget sådant.

Så var jeg skuffet over, at statsministeren fastholdt sin betragtning om, at de regler, der gælder, er blevet overholdt. Statsministeren sagde bl. a., at vi kan jo ikke følge regler, som ikke er lavet. Alle småtterier af den ene og den anden art, som kan anføres, at dette og hint ikke er sket og materiale ikke leveret osv., lad os se væk fra alt det, men der er én aldeles afgørende regel, som ikke er overholdt, og det er simpelt hen den regel, at en regering i EF-anliggender altid må sikre sig, at den har et flertal, før den træffer en beslutning af stor rækkevidde. Det var den regel, der ikke blev overholdt, og det kan da ikke være statsministerens mening, at dette er en regel, som vi sandelig først skal se at finde på i markedsudvalget, før den kan få gyldighed for regeringen. Den fremgår til al overflod af meningen med hele loven om Danmarks tiltræden og hele den diskussion, der er ført i den forbindelse, og af § 6 i loven, og den er af en så fundamental karakter i hele vort folkestyres arbejdsform, at jeg oprigtigt talt ikke fatter, hvordan statsministeren kan mene, at alle de regler, man kendte, er overholdt, når det dog er en kendsgerning, at den mest grundlæggende af alle regler vitterlig ikke er overholdt.

Jeg kan ikke slutte dette uden at sige, at vi i venstre må misbillige, at statsministeren fastholder den betragtning, han gjorde gældende i sit svar til mig i formiddags, at regeringen har handlet i overensstemmelse med reglerne i hele dette forløb. Der kom den lille anelse af en modifikation til sidst, at statsministeren dog indrømmede, at ufejlbarlige var de ikke, men jeg synes ikke, at det i mindste måde kan række til i denne sag. Vi er fra venstres side interesseret i og indstillet på at medvirke til at få udformet regler, der kan virke, og som ikke snærer regeringen og den udøvende magt på urimelig måde, men som på den anden side sikrer folketingets kontrol med disse ting, men jeg må fastholde, at den måde, hvorpå disse